

Snogen der bed Adrian Doyle

Af Jens Byskov Jensen

Adrian Doyle, yngste søn af den litterære agent Arthur Conan Doyle, søgte i sin levetid at tjene så meget som overhovedet muligt på pengemaskinen Sherlock Holmes. Under og kort efter Anden Verdenskrig udgav de tre danske forlag Gyldendal, Politikens Forlag, og Forlaget Nyttebøger dele af de kanoniske skrifter. Men takket være den manglende kommunikation i krigsårene havde de ikke kontakt til arvingerne. Gyldendal havde dog tilsidesat et beløb til betaling af rettighederne. Da udgivelserne kom Adrian Doyle for øre, sagsøgte han øjeblikkelig de tre forlag og krævede skyhøje summer i erstatning. Han klagede desuden over en illustration i Politikens Stjernebøger tegnet af Storm P, som han sagde var latterlig.

Sagen blev bragt i Berlingske Tidende d. 21. marts 1948, og i det engelske tidsskrift "The Author" skrev Adrian: "Danmark ligger i særklasse hvad angår litteratur røveri - Danmark har udviklet en enestående litterær gangstermoral - de litterære gangstere i Danmark formerer sig som paddehatte!" osv. Denne sag er i øvrigt belyst i artiklen Mysteriet om den iltre herre.

Også i mange andre lande f.eks. Rusland anlagde Adrian Doyle sag imod folk, som han håbede at kunne kræve penge af i Sherlock Holmes' navn. I New York tog han hurtigt afstand fra The Baker Street Irregulars playing the Grand Game. Han kunne ikke tåle at høre den sandhed, at hans far var den litterære agent, og at Dr. Watson skrev historierne om Sherlock Holmes. Han lagde derfor sag an imod flere medlemmer af BSI. Uenighederne blev dog dysset ned, da Adrian blev inviteret til nogle af middagene.

Min gode ven og æresmedlem af Sherlock Holmes Klubben Paul Smedegaard, BSI fortalte om engang under en af BSI-weekenderne i New York, hvor Adrian kom gående på gaden sammen med Julian Wolff. Midt under samtalen spurgte Adrian: "Would you like to meet my father?" Underforstået, kunne du tænke dig at møde min far, Arthur Conan Doyle, for så kunne det sagtens lade sig gøre ved en spiritistisk seance. Herefter gik samtalen i stå.

Adrian var gift med den danske Anna Charlotte, datter af skibsreder S. Andersen og opvokset på Strandboulevarden i København. Hun var som ung ansat som salgs-rejsechef hos Elisabeth Arden og opholdt sig i 1937 i Berlin. Hun mødte Adrian ved et selskab i London i forbindelse med kroningen af George d. 6. Anna Doyle besøgte i øvrigt Sherlock Holmes Klubben i januar 1955.

Adrian brugte sine penge på et liv som playboy og opdagelsesrejsende. Han tog på månedlange safariture i Afrika med ekspeditioner til Zanzibar og Madagascar.

Han rejste på havforskningsekspeditioner i Ny Guinea og Borneo og fangede hvide hajer. Ægteparret var schweiziske statsborgere grundet skattely, ejede et slot i Schweiz samt en pragtfuld villa i Sintra udenfor Lissabon. Da magasinerne "Collier's" og "Life" tilbød Adrian pæne summer for at skrive nye Holmes historier, kunne han heller ikke stå for fristelsen, og resultatet blev en stak noveller - de bedste tilrettet af John Dickson Carr. I et tv-interview med Adrian fra 60'erne ryger han store cigarer som en anden Henry Lauritzen, og han kører op til slottet i sin Lamborghini Miura sportsvogn:

Men lad os gå tilbage i historien til Englands storhedstid. Ifølge en legende forsøgte den britiske flåde at ære helten fra slaget om Trafalgar ved at bringe Horatio Nelson tilbage til England nedsænket og dermed konserveret i en tønne rom. På samme måde forsøger vi, der nu er her tilstede* at ære Sherlock Holmes og den verden, hvor det altid er 1895 ved at lade os selv konservere med, hvad der nu måtte være i vore glas. Med én undtagelse: Jeg ønsker at udbringe en skål - ikke for et menneske men for et krybdyr, der med sit velrettede bid har bragt lykke og morskab i vor kreds.

Skæbnen ville, at Adrian Doyle blev bidt af en snog i maj måned 1948 (sandsynligvis d. 20.), imens han opholdt sig i Conan Doyle-familiens feriehus ved Bignell Wood i Hampshire. Ikke en harmløs snog, som vi kender den, men en Vipera berus - den eneste giftige slange i England. Dette understøttes af, at Adrian måtte en tur på hospitalet efter biddet. Nyheden blev rapporteret i en spalte i "The Hampshire Observer" d. 22. maj og i en United Press release i "The Boston Globe."

Denne historie bredte sig hurtigt i de amerikanske Sherlock Holmes-klubber, og medstifteren af The Hounds of the Baskerville (sic) i Chicago, Charles Collins, havde historien med i sin spalte "A Line-o-type or Two" i "Chicago Tribune" d. 31. maj. Dette medførte, at Hugo's Companions i Chicago undførte den skål, som jeg nu gerne vil udbringe her. Ingen ringere end Vincent Starrett omtalte skålen i sin klumme "Books Alive" i "Chicago Tribune" d. 27. juni 1948.

Til snogen der bed Adrian Doyle - må han gøre det igen!

* Der er tradition for at udbringe skåler til personer eller emner i de kanoniske skrifter ved Sherlock Holmes Klubbens møder. Denne skål blev drukket ved klubbens Aarsmøde d. 7. januar i år. Teksten må ikke gengives uden tilladelse fra Jens Byskov Jensen, BSI.